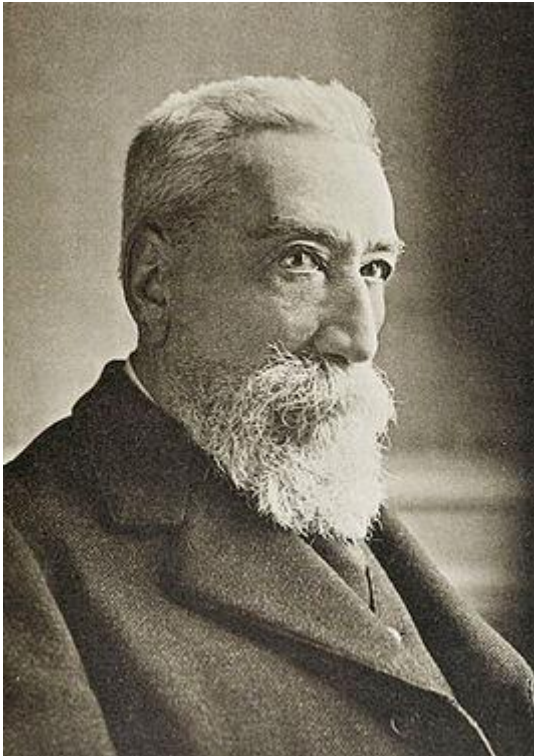


Literaire bijlage bij Mijn weekblad



Anatole France (1844-1924)

Anatole France was de zoon van François-Noël Thibault, een boekhandelaar. Zijn vaders boekwinkel heette *Librairie de France*; van deze naam heeft Anatole France zijn pseudoniem afgeleid. Hij studeerde aan het Collège Stanislaus. Na zijn afstuderen hielp hij zijn vader in de boekwinkel. In 1896 werd France verkozen tot lid van de Académie Française. Voor zijn vorming als schrijver zijn vooral belangrijk geweest zijn ervaringen en herinneringen, zijn zinnelijke aard, zijn compassie voor de medemens en een sterk gevoel voor onafhankelijkheid. Bij de toekenning van de Nobelprijs voor de Literatuur in 1921 geeft de jury daar de volgende reden voor: "*Als erkenning voor zijn briljante literaire verwezenlijkingen, die gekenmerkt zijn door nobele stijl, een diepgewortelde menselijke sympathie en een echt Gallisch temperament.*" In het jaar daarop werden zijn werken echter door de katholieke kerk op de Index gezet, omdat hij een vrijdenker was in de trant van Voltaire. Het zich ontszeggen van plezier vond hij juist een grote zonde.

France speelde een belangrijke rol in de Dreyfusaffaire. Hij ondertekende het manifest van Emile Zola dat opriep tot steun voor Alfred Dreyfus, een joodse legerofficier die ten onrechte veroordeeld was voor spionage. France schreef over de affaire in zijn roman van 1901 *Monsieur Bergeret*.

1890

Anatole France *Thaïs*

Paphnuce was een ascetische kluizenaar die leefde in de Egyptische woestijn. De kluizenaars van de woestijn leefden in hutten aan de oevers van de Nijl, waar ze een sober leven leidden. Ze namen geen eten tot na zonsondergang. Ze leefden in matigheid en kuisheid; sliepen op de kale grond en brachten hun tijd door met bidden en het zingen van psalmen. Op een dag reist de kluizenaar naar de stad Alexandrië en daar ontmoet hij Thaïs, de libertijnse schoonheid. Vermomd als een dandy slaagt hij erin met haar te spreken over de eeuwigheid en verrassend genoeg bekeert hij haar tot het christendom. Maar bij hun terugkeer in de woestijn wordt hij gefascineerd door haar vroegere leven. Ze gaat in een klooster zich bekeren van haar zonden. Maar hij kan de aantrekkingskracht van haar beroemde schoonheid niet vergeten en raakt in verwarring over de waarden van het leven. Later, als ze is stervende is en de hemel open ziet voor haar, komt hij naar haar toe en vertelt haar dat haar geloof een illusie is, en dat hij van haar houdt.

